

viser og Oplysninger, Parterne forelægger, men efter det Forslag, Mindretallet har stillet, Forslag til Lov om Foranstaltninger mod ikke fuldt tilregnelige Personer, kan der først blive Tale om Indespærring af en Person, naar han har begaaet en strafbar Handling, ikke blot fordi han mistænkes for at ville begaa den, og efter Dom af en Strafferetsdommer efter straffere retslig Procedure, hvorunder Dommeren kan underkaste Sagen selvstændig Undersøgelse og kræve nye Oplysninger. Enhver vil kunne forstaa, at der er en ikke ubetydelig Forskel paa de to Standpunkter, og at der kan være alvorlig Fare for Misgreb overfor Personer, som ingen strafbar Gerning har begaaet. Mindretallets Forslag indeholder derimod det bedst mulige Værn mod Misgreb uden i nogen Maade at skaane de virkelige Forbrydere. Af Folketingsudvalgets Betænkning og de Forhandlinger, som fandt Sted i Folketinget, fremgaar det, at den mest rationelle Ordning efter Mindretallets Mening vilde have været at gennemføre Straffelovskommissionens §§ 17, 68 og 72, som svarer til det nu fremsatte Straffelovforslags §§ 18, 71 og 75. Disse Bestemmelser handler baade om de saakaldte Psykopater, det vil sige ikke fuldt tilregnelige Personer, og de saakaldte Recidivister, det vil sige Personer, der tidligere har gjort sig skyldige i en Forbrydelse og atter har forset sig. Dem kunde man ifølge disse Regler indespærre, saa længe det skulde være, og derved vilde man opnaa den største og absolutte Beskyttelse, medens man nu nøjes med at sikre sig imod den førstnævnte Gruppe af Forbrydere. Men overfor Ministerens Modstand mod at gaa den Vej og saaledes stykkevis sætte den nye Straffelov i Kraft har Mindretallet, efter hvad jeg har forstaaet for at vise Imødekommenhed, nøjedes med at stille Forslag om Foranstaltninger mod ikke fuldt tilregnelige Personer. Desværre er det jo imidlertid ikke lykkedes Mindretallet i Folketinget at komme til Forhandling med Ministeren om en Ordning, hvorved der kunde opnaas større Enighed og sikkert ogsaa en lettere Gang for Lovforslaget gennem dette høje Ting.

Paa mit Partis Vegne kan jeg udtale, at vi ikke ser os i Stand til at slutte os til Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger for os her. Venstre i Landstinget slutter sig til den Anskuelse og det Standpunkt, som Mindretallet i Folketinget har givet. Udtryk, og som har faaet saa stor

Tilslutning af Medlemmer fra flere Partier, at der kan være ikke saa lidt Haab om, at disse Tanker kan vinde Flertal her i Landstinget. Jd fra dette Synspunkt kan jeg tilsige mit Partis beredvillige Støtte til Gennemførelse af de mest effektive Foranstaltninger, der med Ret og Rimelighed kan forlanges til Værn mod den nævnte Klasse af Forbrydere. Ganske særlig tænker jeg paa de allerhyggeligste af alle Forbrydere, nemlig Sædelighedsforbryderne, og det er jo ogsaa ubestridelig dem, som Samfundet har mest Frygt for og i særlig Grad kræver Værn imod. Venstre har ingen Betænkelighed ved at gaa strengt til Værks overfor disse Forbrydere, men vi mener, at det udmærket kan lade sig gøre, uden at man samtidig gaar til at indføre Bestemmelser, hvorefter hidtil ikke straffede Personer kan risikere at blive indespærret, endogsaa paa Livstid, blot paa Mistanke om at ville begaa en Forbrydelse. Vi sætter jo alle sammen den personlige Frihed saa højt, at der skal foreligge særlig stærke Grunde, og at Sagen maa foreligge oplyst paa solid Basis, forinden man gaar til at berøve sine Medmennesker den. Det er ogsaa en Tendens, som gaar igennem den moderne Retspleje, at det ikke skal være saa nem en Sag at indespærre Folk, som det var i gamle Dage, og det behøver heller ikke at være det; vi bør ikke paa dette Omraade gaa med til Forslag, som gør det alt for let. Den personlige Frihed ønsker vi at værne i saa vid Udstrækning som muligt uden derfor selvfølgelig at vige tilbage for at berøve en Mand hans personlige Frihed, naar Almenvellet med Rette kan siges at kræve det. Paa dette Grundlag ønsker vi at forhandle om Sagen, og jeg haaber, at det skal lykkes gennem en besindig og rolig Forhandling i et Udvalg at naa til et Resultat.

H. P. Johansen: Det Lovforslag, her er Tale om, tager jo som nævnt Sigte paa at umyndiggøre og saa vidt muligt ogsaa uskadeliggøre visse nærmere betegnede sygelige Personer, der maa anses for at være farlige for Retssikkerheden. Læser man de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, ser man, at den ydre Anledning til Lovforslaget er den, at der er truffet Bestemmelse om Tvangsindlæggelse af en Person, der havde begaaet Sædelighedsforbrydelser mod Smaaabørn, og som man regnede med vilde begaa lignende Forbrydelser, hvis han atter blev sat paa fri Fod. Forholdet var det, at den paagældende 6